

οὐδείς τῶν γηγενῶν ἀνθρώπων ἡσθάνθη, οὐδ' ἐξέφρασεν ὡς ὁ Λεώνης τὸν ἔρωτα. Ὑπέρτερος παντὸς ἄλλου εἰς τὰ πονηρά, καθὼς καὶ εἰς τὰ χρηστά, ἐλάλει μίαν ἄλ- λην διάλεκτον, εἶχεν ἄλλα βλέμματα, ἄλ- λην καρδίαν. Ἦκουσα Ἰταλίδα τινὰ λέ- γουσαν, ὅτι ἀνοθεσμίς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λεώνη ἀπέπνεε γλυκυτέραν εὐωδίαν ἢ εἰς τὰς χεῖρας ὁποιοῦνδήποτε ἄλλου. Τοιοῦ- τος ἦτο καὶ εἰς ὅλα του. Ἐδίδε λάμψιν εἰς τὰ ἀπλουστάτα τῶν πραγμάτων, ὅτι τετριμμένον τὸ ἀνεκαίνιζε τὸν περιέ- κλωνεν ὡς τις μαγεία· αὐτὴ δὲ ἡ μαγεία ἐσαγίνευσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐμὲ τὴν ταλαί- πωρον. Οὐτε ἤθελα πλέον νὰ ἀποσκιρτήσω ἀπὸ τὴν σαγήνην ἐκείνην.

Τὸν ἡγάπησα ὅλαις δυνάμεσι.

Μ' ἐφάνη δὲ τότε ὅτι ἐμεγαλύνθη πρὸ τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν μου. Θεοῦ ἔργον ἦτο τοῦτο; τοῦ Λεώνη ἦτο ἔργον; τοῦ ἔρω- τος ἦτο; ἀγνοῶ· μίξ ψυχὴ σθεναρὰ ἀνε- πύχθη ἐκτοτε καὶ διεχύθη εἰς τὸ ἀσθε- νές μου σῶμα. Καθεκάστην ἀνεκάλυπτα καὶ νέον κόσμον ἰδεῶν. Ἀπὸ μίαν λέξιν τοῦ Λεώνη ἀνεβλάσταναν εἰς ἐμὲ πλείοτερα αἰ- σθήματα ἢ ἀπὸ ὅλους ὁμοῦ τοὺς φρούδους λόγους ὅσους ἤκουσα ἐπὶ ζωῆς μου.

Ὁ Λεώνης βλέπων αὐτὴν τὴν πρόδον ἡγάλλετο καὶ ἐναδρύνετο. Ἠθέλησε νὰ τὴν ἐπισπεύσῃ, καὶ μ' ἔφερε βιβλία. Τῶν βι- βλίων τούτων ἡ μήτηρ μου παρετήρει τὰ χρυσόδετα σκεπάσματα, τὰ στείλνόν χαρ- τί, τὰς ὥραις χαλκογραφίαις, καὶ μόλις ἀνεγίνωσκε τὸν τίτλον τῶν συγγραμμά- των ἅτινα ἐμελλαν νὰ καταστρέψουν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν τῆς κόρης τῆς. Ἦσαν καλὰ καὶ ἀθῶα μυθιστορήματα, ὅλα σχε- δὸν ἀπὸ γυναικῆς γραμμένα καὶ βίους γυ- ναικῶν ἐξιστοροῦντα. Ἀνέγνωσα ἀκορέ- στως· ἠὐφράνθη, ἐδάκρυσα. Ὁ ἰδεώδης κόσμος τῶν ἀνύψωσε τὴν ψυχὴν μου, ἀλλὰ... καὶ μοῦ τὴν κατήρανε. Κατέστη μετε- ωροπαθής, μυθιστοριώδης (ρωμαντική)· ἄλ- λοίμονον δὲ εἰς τὴν γυναῖκα ἥτις τοιοῦ- τον ἀποκτᾷ χαρακτῆρα· ἄλλοίμονον!

Ἔπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Οἱ δύο φίλοι ἐβιάζον σιωπῶντες. Τὸ σκότος τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς καὶ ἡ θέα τοῦ ἀγγλικοῦ στρατοπέδου, τοῦ ὁποίου αἱ ἀνημμένοι λαμπάδες ἐφαίνοντο μακρόθεν, εἶχον τοσοῦτον ἐπιδράσει ἐπὶ τοῦ συνήθους μειδιῶντος προσώπου τοῦ Ζεβάν, ὥστε πρῶτην τότε φοράν τὸ μέτωπόν του συ- νωφρῶθη.

Αἰφνης ἐσταμάτησε καὶ, στραφείς πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον,

— Ἀδελφέ μου, τῷ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Τί θέλεις;

— Βλέπεις ἐκεῖ κάτω εἰς ἐκεῖνο τὸ δά- σος, πλησίον τοῦ δρόμου, σκιάς, αἱ ὁποῖαι κινεῖνται;

— Δὲν βλέπω τίποτε.

— Πιστεύεις εἰς τὰ φαντάσματα;

— Ὁχι.

— Ἐ! λοιπὸν ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐκεῖναι αἱ σκιαί ἐκεῖ κάτω εἶνε λησταί, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ περάσῃ κανεὶς, εἴτε ἀπὸ τὸν γαλλικόν, εἴτε ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν στρατόν, διὰ νὰ τον γυμνώσουν καὶ νὰ τον φονεύ- σουν.

— Τί λέγεις; ... Ἀλλὰ δὲν μ' εἶπες ὅτι ἔχεις ἐξασφαλίσει τὴν μικράν μας περι- ουσίαν;

— Βεβαίωτατα... καὶ νὰ χρεωσθῇς χάριν διὰ τοῦτο εἰς μίαν ἐξαιρετικὴν ἰδέαν, ἡ ὁποία μοῦ ἤλθεν... Ἐσκέφην ὅτι ὅπου καὶ ἂν βάλῃ τις τὰ χρήματά του, δὲν εἶνε τόσῃ ἐξησφαλισμένα ὅσα ὑπὸ τὸ ὑπόγραμμά τοῦ πῖλου του... Ποῦ θὰ σκεφθῇ τις ὅτι ἐκεῖ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ χρήματα!

— Τότε λοιπὸν τί φοβεῖσαι;

— Ἐγώ; ... τίποτε. Φοβοῦμαι μόνον ὅτι θὰ φθᾶσωμεν ἀργὰ καὶ δὲν θὰ ἴδωμεν τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα καὶ ἐν μουσαῖς συναδέλφον μου, τὸν Κάρολον τῆς Αὐρηλί- ας, ὁ ὁποῖος, χάρις εἰς στίχους τινάς, τοὺς ὁποῖους θ' ἀπαγγεῖλω καὶ τοὺς ὁποῖους ἀφιέρωσα εἰς Αὐτόν, ἐλπίζω ὅτι θὰ μας δεχθῇ φιλοφρόνως.

— Τότε ἂς ταχύνωμεν τὸ βῆμά μας, ἀγαπητέ μου Ζεβάν. Πρέπει νὰ ἐνωθῶμεν τὴ ταχύτερον μὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πρό- κειται νὰ ὑπερκασιπθῶσι τὸν βασιλέα μας καὶ τὴν Γαλλίαν.

— Ἐμπρὸς λοιπόν.

Καὶ οἱ δύο νέοι ἤρξαντο βαδίζοντες δρο- μαίως.

Ἀλλ' αἰφνης, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ζεβάν ἔθετε τὸν πόδα ἐπὶ τινος σωροῦ ξηρῶν θά- μνων, τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, καὶ ὁ δυστυχὴς νέος, ὀλισθήσας, ἔπεσεν, ἐκβαλὼν κραυγὴν ἀπέλ- πισίας.

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ Ὀλιβιέρος ὤρ- μησε πρὸς βοήθειάν του, ἀλλὰ, μὴ προφθά- σας ἐγκαίρως, κατεκυλίσθη μετὰ τοῦ ἀτυ- χοῦς Ζεβάν ἐπὶ τινος χάνδακος, ἔχοντος βάθος ὀκτὼ ἕως δέκα ποδῶν.

Δώδεκα περίπου Ἀγγλοὶ ἐξῆλθον πά- ραυτα ἐκ τοῦ πυκνοτέρου μέρους τοῦ δά- σους καὶ ἔτρεξαν καγγαζόντες, περὶ τοῦ ἀνορυχθέντος χάνδακος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακούργων ἐκείνων, ἄ- νηρ πεντηκονταετής, ὕψηλός καὶ παχύς, πλησιάσας καὶ κλινὰς ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ χάνδακος:

— Ἐ! παιδιά! εἶπε μετ' ἡθους χλευα- στικοῦ, ἰδοὺ τί ἐπάθατε διὰ νὰ βιασθῆτε!

— Ἀθλίε! ἐκραύγασεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ὅμιλε μὲ περισσώτερον σέβας εἰς τὸν κύριον Ἰωάννην Μαλκράφτ, πιστὸν ὑ- πῆκοον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ βα- σιλέως τῆς Ἀγγλίας, καὶ σκέψου ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαορτᾶται νὰ σᾶς σώσῃ ἢ νὰ σᾶς ἀφήσῃ ν' ἀποθάνετε ἀπὸ τὴν πείνῃ καὶ τὸ ψῦχος εἰς αὐτὸν τὸν λάκκον.

— Ὁ κακούργος, ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Ζεβάν χαμηλοφώνως εἰς τὸν Ὀλιβιέρον... αὐτὸς τώρα εἶνε ἰσχυρότερος ἀπὸ ἡμᾶς... ἂς προσπαθῶμεν νὰ σωθῶμεν διὰ τῆς πονηρίας... Ἀφες ἐμὲ νὰ τῷ ὁμιλήσω.

Εἶτα, δέ, ἀπευθυνθεὶς πρὸς αὐτόν,

— Κύριε Μαλκράφτ, τῷ εἶπε διὰ φω- νῆς γλυκεῖας καὶ ἱκετευτικῆς.

— Ἐ! τί τρέχει;

— Εἶνε φανερόν ὅτι εἰσθε πολὺ ἰσχυρό- τερός μας· αὐτὸ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρ- νηθῶμεν... Ἀλλὰ θὰ με συγχωρήσετε νὰ σᾶς ἐρωτήσω πῶς συνέβη ὥστε τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡμεῖς ἐπίπτο- μεν εἰς αὐτὸν τὸν κατηραμένον λάκκον; σεῖς νὰ εὐρεθῆτε ἀκριβῶς διὰ νὰ μας σώ- στετε.

— Ὡ! ὦ!... διὰ νὰ σᾶς σώσω;... Μὴ παρατρέχεις, σύντεκνε!... τοῦτο θὰ γίνῃ μὲ συμφωνίας...

— Λέγετε ἐλευθέρως, ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ. Μόνον σᾶς παρακαλῶ γρηγορα... διότι ἐδῶ κάτω εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ παγώσῃ ἐξαιρετα.

— Εὐχαρίστως. Ἐσκαψα τὸν λάκκον αὐτὸν ἐπίτηδες καὶ τὸν σκεπάζω μὲ νέους κλαδούς καθε φοράν ὅπου ἤθελε τὸν ἐπι- σκεφθῇ κανεὶς διαβάτης...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἂν ὁ διαβάτης παραδεχθῇ τὰς προτάσεις μου, τότε κρεμῶ μίαν σκά- λαν καὶ τὸν ἀναβιάζω, ἂν ὅμως ἀρνηθῇ τὸν ἀφίνω καὶ παγώνει ἐκεῖ κάτω... Ἐννοεῖτε; Ὁ Ζεβάν ἐφρικίασεν, ἐνῶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔ- τριξε τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς.

— Ὑπομονή, ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε, ὑπομονή, εἶπεν χαμηλοφώνως ὁ Ζεβάν. Σὺ δὲν ἤξευρες ἀπ' αὐτά!... Ἀφες ἐμὲ... Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, πρέπει νὰ διαφύγωμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου Ἀγγλου.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ διὰ φω- νῆς ἐπιτακτικῆς, λοιπόν, σύντεκνε, δὲν μ' ἀπαντᾷς;

— Συγχωρήσατέ με, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ποιητής, ἐσυμβουλευθὲν τὸν φίλον μου πρὶν ἢ σᾶς ἀπαντήσω.

— Ἐ! καὶ τί συμβουλήν σᾶς ἔδωκε;

— Καλὴν... ἐννοεῖται.

— Εἰμεθα λοιπὸν σύμφωνοι;

— Συμφωνότατοι.

— Τότε νὰ σᾶς ρίξω τὴν σκάλαν;

— Βεβαίωτατα.

Δι' ἐνὸς νεύματος τοῦ Μαλκράφτ, εἰς τῶν ὀπαδῶν τοῦ ἐξετύλιξεν ἐκ τῆς ὀσφύς τοῦ μακρὰν τινα σχοινίην κλίμακα, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἐντὸς τοῦ χάνδακος, ἀφοῦ πρῶτον προσέδεσεν αὐτὴν ἐπὶ τινος μεγά- λου πασσάλου.

— Ἀναβῆτε, εἶπεν ὁ ληστής... γρη- γορα!

Δι' ἐνὸς δὲ πηδήματος ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν εὐρέθησαν ἐκτὸς τοῦ χάνδακος, πε- ρικυκλωθέντες παράυτα ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, οἵτινες κατέστησαν οὕτως ἀδύνατον πᾶσαν φυγὴν αὐτῶν.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, τὸ βα- λάντιόν σας!

— Τὸ βαλάντιόν μας! ἐπ' ἀνέλαθεν ἐκ- πληκτος ὁ Ζεβάν. Ἀλλοίμονον! ἀγαπητέ κύριε Μαλκράφτ, ἡμεῖς ἐσκεπτόμεθα πῶς νὰ περάσωμεν τὴν ἡμέραν μας αὐρίον!... Νὰ! ἰδέ!

Καί, παῦτα λέγων, τῷ ἔδειξεν ὅλα τὰ θυλάκια τῶν ἐνδυμάτων του, τὰ ὁποῖα ἀ- ληθῶς ἦσαν κενά...

— "Ω! ω! ανέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, αὐτὴ εἶνε κακὴ δουλειά! ... καὶ ὁ σύντροφός σου ἐκεῖ κάτω, ὁ ὁποῖος δὲν ὁμιλεῖ;

— Ὁ Ὀλιβιέρους ἐποίησατὸ κίνημα ἀπαρεσκεΐας καὶ ἐβρίφη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ἀγγλοῦ μικροῦ βλαάντιον, περιέχον ὀλίγα χάλκινα νομίσματα.

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα; ανέκραξεν ὁ Μαλκράφτ πλήρης ὀργῆς.

— Ὅλα, ὅλα... κύριε, εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Ἄν ἀμφιβόλλετε, ἐκδύσατέ μας.

— Ὁ διάβολος νὰ σας πάρῃ!

— Καὶ τί θέλεις νὰ σου κάμουν, κύριε Μαλκράφτ, δύο πτωχοὶ νέοι, ὅπως ἡμεῖς; Ἀχ! ἂν ἤμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν θέσιν σας, τότε ἤλλαζε τὸ πρᾶγμα...

— Ἀ! μὲ περιπαίζεις λοιπόν; ἐκράυγασεν ὁ Ἀγγλος, ὑψῶν τὴν χεῖρα κατ' αὐτοῦ.

— Ἀλλ' αἶφνης, κταβιδάσας αὐτήν.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν, ἀφοῦ δὲν ἔχετε χρήματα θὰ σας πάρω τὰ ὅπλα σας... γρήγορα!...

Καὶ δι' ἐνὸς νέματος αὐτοῦ, ἐξ ἐκτῶν ὁπαδῶν του ὠρμησαν πρὸς τοὺς δύο δυστυχεῖς νέους καὶ ἀφώπλισαν αὐτούς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἦχος σαλπικῶν.

— Οἱ Γάλλοι!... ανέκραξεν ὁ Μαλκράφτ. Ἐμπρός, σύντροφοι, ἔμπρός!...

Καί, λαβόντες τὰ ὅπλα των, ὡς καὶ ἐκεῖνα τῶν δύο νέων, ὠρμησαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους.

Μόλις δ' ἐξηφάνισθησαν, ὁ Ζεβάν ἐρίφη περιχαρῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ανέκραξε, πῶς σοῦ ἐφάνη τὸ παιγνίδιον, ποῦ ἐπαιζα;

Ε'

Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ ποίησις δύναιται ἐνίοτε νὰ διαθρήψῃ ἓνα ποιητὴν.

Οἱ δύο φίλοι ἀνέλαβον τὴν πρὸς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον ἀγούσαν, ὁ μὲν Ὀλιβιέρους καταρῶμενος τὴν ἀτυχὴ συνάντησιν τοῦ Μαλκράφτ, ὁ δὲ Ζεβάν, ἀστεϊεύμενος, κατὰ τὸ σύνθηρος, καὶ εἰς ἄκρον ἐνθουσιῶν διὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐπαιζεν ἐνώπιον τοῦ Ἀγγλοῦ κακούργου.

Ἀλλ' ὅτε ἐπλησίασαν τοὺς πρώτους σταθμούς, αἶφνης ὁ Ζεβάν ἐσταμάτησεν. Εἶχε παρατηρήσει σκοπιὰν τινα, ἀκόμῳς ἐσχηματισμένην διὰ ξηρῶν κλάδων, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἵστατο σκοπὸς τις, ἀκίνητος, προφυλαττόμενος ἀπὸ τοῦ ψύχους.

— Ὀλιβιέρους!

— Ἐ;

— Ἰδοὺ ἓνας σκοπός, ὁ ὁποῖος τῶρα θὰ μᾶς φωνάξῃ «τίς εἶ;»

— Θὰ τῷ ἀπαντήσωμεν ὅτι εἴμεθα δύο στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἤλθομεν ἐδῶ, εἰς Ἀζινκούρτην, διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τὸν βασιλέα μας. Αὐτὸ ἀρκεῖ! ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν ὅπλα...

— Ἰσα, Ἰσα αὐτὸ μὲ λυπεῖ!... Τέλος πάντων ἀπόψε αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτὸν μου πολὺ γενναῖον... Δὲν πειράζει ἂς περάσωμεν γρήγορα!...

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐτάχυναν τὸ βῆμα.

Φθάσκοντες πλησίον τῆς σκοπιᾶς, ὁ Ζεβάν παρῆλθον μετὰ προσοχῆς ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἔμειναν ἀκίνητος.

— Περίεργον, ἐρώνησεν αἶφνης... ὁ στρατιώτης, ὁ ὁποῖος εἶν' ἐκεῖ μέσα, ἀπέθανε!

— Πῶς τοῦτο;

— Παρῆλθον.

Ὁ Ὀλιβιέρους προὐχώρησεν ἐν βῆμα.

— Πτωχεῖ νέε! εἶπε ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν του!

Σπασμωδικὸς καγχασμός τοῦ Ζεβάν διεδέχθη τὴν θρησκευτικὴν ταύτην ἐπίκλησιν τοῦ Ὀλιβιέρους.

— Πῶς, Ζεβάν; διατί λοιπόν δὲν συγκινεῖσαι διὰ τὸν θάνατον ἐνὸς ἀνδρείου στρατιώτου, ἀφωσιωμένου εἰς τὸ καθήκον του;

— Διατί;... ἐπανελάθεν ὁ Ζεβάν γελῶν. Διότι, ἀγαπητέ μου φίλε, ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν ἀπέθανε!

— Τί λέγεις;

— Δὲν ἀκούεις πῶς ρογχαλίζει;

Καὶ ὄντως, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος στρατιώτης, ἀποκαμών ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ἐργασίας του, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκδρομὴν τινα εἰς τὰς ἀπεράντους τοῦ Μορφέως χώρας.

Ὁ Ὀλιβιέρους συνουρώθη.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Ζεβάν, περίστασις νὰ ὀπλισθῶμεν καὶ πάλιν!

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ, ὅτε φωναὶ μεμιγμέναι μετὰ γελῶτων ἠκούσθησαν καὶ οἱ δύο φίλοι εἶδον τρεῖς στρατιώτας τρέχοντας καὶ ἀκολουθοῦντας πέντε ἢ ἑξ ἄλλους.

Διέβησαν χωρὶς νὰ παρτηρήσωσι τοὺς δύο νέους.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἐδῶ πέρα βλέπω διασκεδάζον...

— Ναί, διασκεδάζον, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους, καὶ ἐν τούτοις οἱ Ἀγγλοὶ ἀγρυπνοῦσιν!... Ἐμπρός, ἀδελφέ μου, ἂς προχωρήσωμεν.

Καὶ καθ' ὅσον προὐχώρουν πρὸς τὸ σταυροδρόμιον, ἠκούετο τῶν ὁρῶν φωναί, μεμιγμέναι μετὰ καλπασιῶν ἱππῶν, ποδοβολήματα καὶ κλαγγαὶ ὀπλων, ἀνῆγγελλον τὴν παραμονὴν μεγάλης καὶ φοβερᾶς μάχης.

Προχωροῦντες δέ, ἀπήντησαν στρατιώτην, ἐπιπλήττοντα παῖδά τινα, ὅστις ἔκλαιεν.

— Φίλε μου, εἶπε πᾶραυτα πρὸς αὐτὸν ὁ Ζεβάν, μίαν λέξιν...

Ὁ στρατιώτης ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν παῖδα, ὅστις ἦτο υἱὸς του, καὶ ἐπλησίασε τοὺς δύο νέους.

— Τί θέλετε, κύριε;

— Ἐπεθύμουν νὰ σας ζητήσω μίαν χάριν.

— Λέγετε ἐλεύθερος;

— Ὁ φίλος μου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἔχομεν σπουδαίαν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, τὸν Κάρολον τῆς Αὐρηλίας.

— Ναί, ἀλλά, εἶπεν ὁ στρατιώτης πα-

ρατηρῶν τοῦς δύο νέους ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε, πιστεύω ὅτι ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὅσα καλοκἀγαθὸς καὶ ἂν ᾔηνε, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σας δεχθῇ.

— Ὡ! ὅσα δι' αὐτὸ μὴ ἀνησυχεῖς, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους... Μόνον κάμε γρήγορα...

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ ὁ Ζεβάν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ὑποροχάμματος τοῦ πύλου του ἀργυροῦν τι νόμισμα καὶ ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ στρατιώτου.

— Πᾶρε, φίλε μου, τῷ εἶπε, ν' ἀγοράσῃς κατὶ τι τοῦ μικροῦ σου... Ξεύρεις πάντοτε τὰ μικρὰ ἔχουν ἀδυνάμειας.

Ὁ στρατιώτης ἔλαβεν μειδιών τὸ νόμισμα, εὐχαριστήσας διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Ζεβάν.

— Ἐλθετε λοιπόν, κύριοι. Θά σας δείξω τὸν δρόμον.

Καὶ ἤρξατο βαδίζων ταχέως, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο νέων.

— Πιστεύεις λοιπόν ὅτι ὁ πρίγκηψ θὰ μᾶς δεχθῇ; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους πρὸς τὸν Ζεβάν.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, δι' ὅλον τὸν κόσμον ὁ πρίγκηψ εἶνε πάντοτε πρίγκηψ, δι' ἐμὲ ὅμως εἶνε συνάδελφος...

Μετὰ ἐνὸς τετάρτου ὁδοιπορίου, ὁ στρατιώτης ἐσταμάτησεν ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς σκηνῆς, ἐξώθεν τῆς ὁποίας ἵστατο σκοπὸς τις ἐνοπλος.

— Ἐδῶ εἶνε, εἶπεν ὁ στρατιώτης.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου... ὁ Θεὸς νὰ σε προστατεύῃ, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν.

Μόλις ἀνεχώρησεν ὁ ὁδηγός των, οἱ δύο νέοι παρῆλθον ἀλλήλους.

— Καὶ τῶρα τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Θὰ ἰδῇς. Κατ' εὐτυχίαν ἐκεῖνος ὁ θηλιὸς Μαλκράφτ δὲν εἶδεν ὅτι εἶχον εἰς τὰ θυλάκιά μου τὸ σημεῖωματάρι μου... αὐτὸ δι' ἐμὲ ἀρκεῖ.

Καί, ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του χαρτοφυλάκιόν τι, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο καὶ κονδυλοφόρος μετὰ τῆς γραφίδος καὶ τι μικρὸν μελανοδοχεῖον, ἤρχισε νὰ γράφῃ.

Μόλις δ' εἶχε τελειώσει τὴν ἐπιστολὴν του καὶ ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνεόχθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

— Κύριε!... κύριε!... εἶπεν ὁ ποιητὴς τρέχων κατόπι τοῦ ὑπασπιστοῦ, ἔρχεσθε ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς Καρόλου τῆς Αὐρηλίας;

— Ναί.

— Τότε θὰ σας παρακαλέσω, κύριε, ὅπως διατάξῃτε νὰ δοθῇ ἀμέσως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

— Ποῖος εἶσθε;

— Εἰς ποιητὴς!... ἀπήντησεν υπερηφάνως ὁ Ζεβάν.

— Ὡ! αὐτὴν τὴν ὥραν ἔχομεν περισσοτέρην ἀνάγκην ἀπὸ στρατιώτας ἢ ἀπὸ ποιητᾶς, ἐπιθύρουμεν ὁ ὑπασπιστής, ὑψῶν περιφρονητικῶς τοὺς ὁμῶς.

— Κύριε... εἶμαι μὲν ποιητὴς...

ἀλλ' εἶμαι ἐπίσης καὶ καλὸς στρατιώτης... καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τῷ ἀποδείξω εἰς πρῶτην περίστασιν... Κάμετέ μου λοιπὸν αὐτὴν χάριν.

Ὁ ὑπασπιστής, ὅστις ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι δούριος τοῦ ἡγάπα πολὺ τοῦ καλλιτέχνης, ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς οὗτος νὰ φέρῃ Αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ζεβὴν.

Ὅθεν, λαβὼν ἐπιστολὴν εἰς ἑλθεν εἰς τὴν σκηνὴν. Μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς ἡ θύρα τῆς σκηνῆς ἠνεῳχθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ὑπασπιστής.

— Κύριε Ζεβὴν Μαχίε, εἶπεν, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης, ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εὐηρεστήθη νὰ δεχθῇ ὑμᾶς εἰς ἐπίσκεψιν.

— Βλέπεις; δὲν σοὶ το ἔλεγα; εἶπεν ὁ Ζεβὴν ὑπερηφάνως εἰς τὸν φίλον του.

Καὶ ἀμφότεροι εἰς ἑλθον εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας.

Ἀφηγούμενοι γεγονότα, ἅτινα ἔλαβον χώραν κατὰ τὸν ἐπάρκτον ἐκεῖνον ἸΕ' αἰῶνα, καθ' ὃν τὰ πάντα ἐμολύνθησαν διὰ τοῦ βορβόρου καὶ τοῦ αἵματος, ἔχομεν, φρονούμεν, καθήκον νὰ σταματήσωμεν ἐπ' ὀλίγον πρὸ ἐνὸς ἐξαιρετικοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσώπου.

Ὁ δούξ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἔζη ἐν μέσῳ ἀτμοσφαίρας μεμολυσμένης· μωροὶ καὶ ἀνόητοι πολίτικοί, αἰσχροὶ καὶ ἀναιδέες ὀλολαυτοὶ, κακοήθεις δολοφόνοι καὶ προδόται, βδελυροὶ ἐπαναστάται καὶ δῆμιοι, ἰδοὺ τίνες ἀπετέλουν τὴν κοινωνίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τὸσαύτης διαφθορᾶς, εἶνε παρήγορον νὰ βλέπῃ τις ἕνα πρίγκηπα νὰ διαμένῃ πιστῶς εἰς τὸν βασιλέα του καὶ νὰ τηρῇ ἀκκληίδωτον τὸ ὄνομα του.

Καὶ ὁ πρίγκηψ οὗτος ἦτο ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας, ὁ υἱὸς τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ δολοφονηθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀτρομήτου.

Ὅταν κοινωνία τις φθάσῃ πλέον εἰς τὸν ὑπατον βαθμὸν τῆς διαφθορᾶς καὶ ἐξαχρειώσεως, ἡ ἐμφάνισις ποιητοῦ τινος εἶνε μυστηριώδης φαινόμενον, εἶνε θαῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀποστέλλοντος αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως παρηγορῇ τὰς ὀλίγας ἐκείνας εὐαισθητοὺς ψυχὰς, αἵτινες, περίτρομοι καὶ σιωπηλαί, δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσι πᾶν ὅ,τι αἰσθάνονται καὶ διαλογίζονται. Τὸ ἔσχατον συγκινεῖ αὐτάς, ὡς τὸ ἔσχατον τῆς ἀηδονίας· τὰ δ' ἔργα του, πλήρη τρυφερότητος καὶ εὐαισθησίας, λησμογύνονται μὲν ἐνίοτε ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποβάλλουσι τὸ ἄρωμα αὐτῶν, τὴν ἐκρινὴν αὐτῶν εὐωδίαν.

Ἐνθερμος πατριώτης καὶ ἀληθὲς χριστιανός, ὁ Κάρολος τῆς Αὐρηλίας διέμεινεν εἰκοσι καὶ πέντε κατὰ συνέχαιαν ἔτη εἰς τὰς ψυχρὰς καὶ σκοτεινὰς τῆς Ἀγγλίας χώρας, τὸ δὲ κλίμα καὶ αἱ πικρίαι τῆς ἐξορίας δὲν ἴσχυσαν νὰ κατασβύσωσι τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑποφωσκόν ἐκεῖνο πῦρ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὰς θλίψεις τοῦ βίου του ἀνεκούφιζε διὰ τῆς γλυκερᾶς καὶ ἐρκατεινῆς ποιήσεως.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζεβὴν καὶ ὁ Ὀλιβιέρος εἰσῆρχοντο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ δουκὸς, οὗτος συνωμίλει περὶ πολεμικῶν σχέ-

δίων μετὰ πολλῶν ὑψηλῶν ἀτόμων· οἶον τοῦ κόμητος Δαμαρτίνου, τοῦ Μονταιγύ, τοῦ Δαμπιέρου καὶ ἄλλων.

Ἄμα τῇ ἐμφανίσει τῶν δύο νέων, ἡ συνομιλία διεκόπη. Ὁ κόμης Δαμαρτίνος, παρατηρήσας προεκτικῶς τὸν Ὀλιβιέρον, ἔκλινε πρὸς τὸ οὖς τοῦ Μονταιγύ.

— Παρατηρήσατε τὸν νέον αὐτόν, τῷ εἶπε, . . . τὸν ὑψηλότερον;

— Ναί!

— Δέν σας φαίνεται ὅτι ὁμοιάζει πολὺ μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας;

— Ναί . . . ἔχετε δίκαιον . . . Καὶ μάλιστα ὁμοιάζει πολὺ . . .

— Τίνος;

— Τοῦ μακαρίτου δουκὸς.

— Πραγματικῶς.

Καὶ οἱ δύο οὗτοι κύριοι ἐξηκολούθησαν συνομιλοῦντες χαμηλοφώνως περὶ τῆς ὁμοιότητος ταύτης.

— Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Κάρολος, τὸ συμβούλιον ἐτελείωσεν ἤδη. Εἰσθε ἐλεύθεροι· ἀναλογίσθητε δὲ ὅτι αὐριον ὀφείλει ἐκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ εὐρεθῇ πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του. Χρίζετε λοιπὸν, κύριοι, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάττῃ καὶ προστατεύῃ τὴν Γαλλίαν!

Ἀπκντες δ' ἐχαιρέτισαν τὸν πρίγκηπα ὑποκλινέσαστα καὶ ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς παράυτα.

— Στεῖς μείνετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος, ἀποταθεὶς πρὸς τοὺς δύο νέους.

Ὅτε ἔμεινε μόνος, ὁ δούξ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ἐδρᾶς του καὶ διὰ φωνῆς γλυκερᾶς καὶ θαυπευτικῆς,

— Κύριε Μαχίε, εἶπεν εἰς τὸν Ζεβὴν, βλέπω ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε φίλος τῶν μουσῶν . . .

— Φίλος, μάλιστα . . . ἀλλ' ἀνάξιος, Ὑψηλότατε . . . Μόλοντοῦτο ἐσκέφθη ὅτι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης θὰ εὐηρεστεῖται νὰ δώσῃ χεῖρα βοήθειας εἰς δύο πτωχοὺς νέους.

— Οἱ στίχοι σας εἶνε πολὺ ὠραῖοι, κύριε, καὶ σὰς συγχαίρω.

— Εὐχαριστῶ, Ὑψηλότατε.

— Καὶ ὁ νέος οὗτος τίς εἶνε;

— Εἶνε ἀδελφός μου, Ὑψηλότατε . . . δηλαδὴ θετὸς ἀδελφός μου . . . Ἄλλ' ἀγαπώμεθα, Ὑψηλότατε, ὡς ἀληθεῖς ἀδελφοί.

— Εἶνε καὶ αὐτὸς ποιητής; ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ.

— Ὁχι, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, εἶμαι στρατιώτης.

— Εὐγε! . . . Ἡ φυσιογνωμία σου ὅμως προδίδει ὅτι εἶσαι εὐγενοῦς καταγωγῆς καὶ ἴσως, ἴσως, τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου δὲν θὰ μοι εἶνε ἀγνωστον!

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠρυθρίασε.

— Δέν γνωρίζω τὸν πατέρα μου, Ὑψηλότατε, εἶπε δειλῶς καὶ νεύων πρὸς τὰ κατωὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀχ! πτωχὲ νέε! εἶπεν ὁ Κάρολος προχωρήσας πρὸς αὐτόν. Μὲ συγχωρεῖς πολὺ, φίλε μου!

— Γνωρίζω μόνον, Ὑψηλότατε, ὅτι ὁ πατήρ μου ἐδολοφονήθη.

Ὁ δούξ ἀνεσιρτήσεν.

— Καὶ ὁ δολοφόνος;

— Ἐπίσης τὸν ἀγνοῶ . . . Εἰς φίλος μου ὅμως μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ τοὺς μάθω καὶ τοὺς δύο.

— Ὡ τί γίνονται εἰς αὐτὸν τὸν καιρὸν! ἐψιθύρισεν ὁ Κάρολος στενάζων. Καὶ τώρα τί ζητεῖτε ἀπὸ ἐμέ, κύριοι;

— Θέλουμεν ὄπλα, Ὑψηλότατε, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος. Τὰ ἰδικὰ μας μᾶς τα ἐπῆραν οἱ ληπταί . . . Ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθάνωμεν εἰς τὸ πλευρόν σας, πολεμοῦντες ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους διὰ φωνῆς συμπαθοῦς καὶ ἐνθουσιῶδους, ἐνῶ ὁ πρίγκηψ παρετήρει αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ. Ἠσθάνετο ἤδη, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὴν αἰτίαν, ἀληθῆ συμπαθειαν πρὸς τὸν νέον.

— Καὶ ὀνομάζεσθε; τῷ εἶπεν.

— Ὀλιβιέρος, Ὑψηλότατε.

Ὁ πρίγκηψ ἐκτύπησε τὸν κώδωνα.

Εἰς τῶν ὑπασπιστῶν του ἐνεφανίσθη.

— Θὰ δώσητε εἰς τοὺς νέους αὐτούς, τῷ εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὄπλα μου, καὶ θὰ τοὺς ὀδηγήσητε εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ὑπηρετῶν μου, τοὺς ὁποίους θέλετε διατάξῃ νὰ περιποιηθῶσιν αὐτοὺς ὅσῳ τὸ δυνατόν καλλίτερον.

— Ὁ Θεὸς νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ ἐκκτονταπλασίως, εἶπεν ὁ Ζεβὴν ταπεινῶς.

Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, πρέπει τις νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καλὰ καὶ μάλιστα σεῖς, οἱ ὅποιοι φαίνεσθε ἀνδρεῖοι καὶ γενναῖοι νέοι.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἔτεινεν αὐτοῖς τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν οἱ δύο νέοι ἡσπάσθησαν μετὰ σεβασμοῦ.

Εἶτα δέ, ἅμα οὗτοι ἐξῆλθον, ἔκλινε περιλύπως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς διαλογισμούς.

— Ὁ πατήρ του ἐδολοφονήθη, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Φεῦ! . . . ὅπως καὶ ὁ ἰδικός μου! . . . Ἀλλὰ διατί ἀρὰ γε ἡ φωνὴ του μὲ συνεκίνησε τόσο; . . .

Σ. Τ.

Ἐπεταί συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Εἰς τὴν χώραν του εἶνε ἰσχυρὸς ἄρχων, εἶπεν ὁ δούξ, βεβαιούσι δ' ὅτι ἔχει μεγίστην ἐπιρροὴν ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς ἐπαρχίας.

— Ναί, ἐξοχώτατε· πρὸ παντὸς ὅμως δέον νὰ ἐνθυμεῖσθε, ὅτι εἶνε πατήρ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του εἶνε δυστυχὴς καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπίσης εἶναι δυστυχής, ἕνεκα τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρὸς του.

— Πότε θέλω δυνηθῇ νὰ τον ἴδω;

— Ἄμα τῇ ἐπιστροφῇ ὑμῶν εἰς Παρισίους.

— Ἐχει καλῶς.

— Σύμφωναι, λοιπὸν, ἐξοχώτατε;

— Ναί.

— Ἐχω τὸν λόγον σας ὡς εὐπατρίδου;

— Ἐχετε τὸν λόγον τοῦ πρίγκηπος.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;